

den ålder, då han kunde pensionerad få bjuda farväl både åt tulltjensten och Sandhamn:

Jag sköljt mig uti sjutton år
I detta vilda haf,
Så färgen gått utur mitt hår,
Hvad som ej blåst utaf.

År 1868 lämnade han sin ö och uppslog sina bopålar i Stockholms närmaste grannskap, på den Djurgård, hvars skönhet alltid utöfvat en sådan dragningskraft på honom. De år han fick tillbringa här, voro de lyckligaste och bekymmerfriaste han på länge haft. Hans ekonomi hade så småningom förbättrats — hans skuld var nu betalad. Af det anslag, som Svenska Akademien eger att fördela till understöd åt vittra författare, erhöll Sehlstedt årligen ett belopp af 500 kronor. Det var icke mycket, men Sehlstedt själf tyckte att det var hederligt, och med detta bidrag fann han sig vara riktigt på grön kvist.

Sorgen — familjesorgen nämligen, ty någon annan ville ju den gamle optimisten icke erkänna — hade ändock icke förgäit Sehlstedt; hon hade endast uppskjutit sin påhälsning till det sista året han lefde. Det ena af hans båda barn, den hoppfulle 24-årige sonen borttrycktes vid jultiden 1873. Sehlstedt utbröt icke i klagan; för smärtan hade han aldrig ord eller toner — men den inre lifsnerven brast. Tyst, tala inte om *det* — jag kommer snart efter! sade han till en deltagande vän, som vidrörde denna stora förlust. Och så vardt det äfven. Den skald, hvars lif och diktning varit en fortsatt gärd åt harmlös glädje, tacksam belåtenhet med en ljus och vacker värld, förmådde ej att i sitt bröst herbergera den mörka, ovanliga gästen. Skenbart var han alltid lika jämn

till sinnet, lika fryntlig och nöjd som förut, men ett hjärtlidande, hvars tillvaro var en hemlighet för honom själf — endast den trogna makan hade af läkaren undfått förtroende därom — utvecklade sig hastigt. För att förströ honom, tog en vän honom med sig på en ångbåtsresa till Petersburg. Sehlstedt visade sig som vanligt intresserad, och beskref både på vers och prosa — lika lekande som förut — allt det ovanliga som mött hans ögon i den stora, främmande staden.

Från denna resa berättas, att då ångbåten med Sehlstedt ombord passerade Sandhamn, ville man på lotsstationen hissa flaggan, för att hedra den gamle sångaren; men det egendomliga hände, att flaggan icke gick upp, utan stannade på *halfstång*.

Redan några veckor efter hemkomsten från denna resa var oljan slut i Sehlstedts lefnadslampa. Han insjuknade, som man antog, helt lindrigt, — då döden infann sig, plötsligt och plågfritt, den 22 juni 1874.

Hans stoft hvilar på Nya kyrkogården, där sedan 1875 en minnesvård, tillkommen genom bidrag från när och fjärran, för kommande släkten vittnar om samtidens tack och farväl till Elias Sehlstedt.

* * *

Två decennier hafva nu i det närmaste förflutit sedan Sehlstedt lämnade det jordiska och tiden torde vara inne för att opartiskt bedöma hans författarskap, sedan det slags bifall, som möjligen betingats af samtidens smak eller af andra mera tillfälliga omständigheter, lämnat rum för en eftervärlds objektiva kritik. Den fråga, som härvid af mången torde framställas är denna: var då Sehlstedt verkligen en stor skald?